

[Bodil Koch.]

for meget om, men des mere grund er der til at gå i gang med en kulturel reformpolitik, som er højst påkrævet i dag.

Nu ved vi jo, at ministeren om få dage vil fremsætte de to museumslovforslag og kunstfondlovforslaget her i folketinget. Naturfredningsloven er under debat og behandling. Forhåbentlig kommer der også et teaterlovforslag meget snart. Forleden dag sagde ministeren, at formentlig ville teaterlovforslaget blive fremsat. Det ville være yderst beklageligt, hvis det ikke skete. Det vil så vise sig ved behandlingen af disse lovforslag, om de virkelig ved revisionen kan opfange nogle af de kulturformidlingsopgaver, som kulturcentertanken sigtede imod. Selvfølgelig kan også fritidsloven, når den træder i kraft i august i år, opfange nogle af disse problemer.

Der er et stigende behov for alskens kulturel aktivitet hos unge som hos ældre. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han har gjort sig nogen tanker om fremsættelsen af det lovforslag, som regeringens kulturudvalg udarbejdede i 1968 om støtte til fremme af kulturelt arbejde. Jeg tror, at dette forslag rummer mulighed for at sætte noget i gang, der måske kan komme til at minde om det, som det svenske kulturministerium arbejder med, og som departementschef Pålsson for nylig kaldte en kulturrevolution, hvor man måtte tage drastiske skridt hen over finkulturen og ud i den brede folkelighed. Lovforslaget kaldes i kulturbetænkningen et sikkerhedsnet, der skal spændes ud under den eksisterende og fremtidige lovgivning på særlige specialområder, for at der kan blive — og det er dette, der er vigtigt — tilstrækkeligt råderum og udviklingsmulighed for de i befolkningen opståede behov for dyrkelsen af deres kulturelle interesser i videste forstand. Vi må stræbe efter en så udstrakt decentralisering af kulturformidlingen som overhovedet muligt. Jeg tror, at disse ting bedst og mest virkelighedsnært varetages på lokal og eventuelt på regional basis.

Den unge generations holdning over for det etablerede samfund og dets traditioner er velbekendt. Kulturministeren kom i sin redegørelse ind på dette problem, og jeg deler ganske hans opfattelse af, at hverken forargelse eller moralisering er på sin plads over for det såkaldte ungdomsoprør. Men det er afgørende nødvendigt med fremtiden for øje at ændre den situation, der har fremkaldt dette oprør.

I et lille skrift, der hedder „Langhåret livsstil“, siger den norske sociolog, professor Nils Christie:

„Men uanset fremtiden kan det vel allerede nu siges, at blomsterfolket er i færd med at tilføje både konsumentideologien og dens grundlag i manglende behovstilfredsstillelse et langt hårdere knæk, end der i meget, meget lang tid er tilført disse strømninger fra noget andet hold . . . ingen, hverken blomsterbørnene eller vi andre, bliver helt de samme efter dette.“

Jeg tror, at trods de diffuse og også foruroligende aspekter, ungdomsoprøret kan afspejle, så er det vel til syvende og sidst mest et tegn på en frigørelsesproces fra et samfund, der er frustreret af sin egen konsumentideologi. Men netop denne proces tvinger politikerne til at tænke nyt og handle radikalt, både hvad uddannelse og kulturpolitik angår. Det er ganske givet. Her er det hverdagens nære krav, det gælder.

Både den hjemlige situation og det kig ud i fremtiden, som kulturbetænkningens anden del giver os, kræver en nyorientering. Det var en inspirerende idé, kulturministeren fik, da han lod anden del af betænkningen udarbejde, så vore kulturproblemer blev sat i det skarpeste relief.

Læsningen af disse sidste kapitler i bogen er fascinerende som Karin Boyes „Kallocain“ eller Huxleys „Fagre ny verden“, blot at vi her får indblik i fremtidsperspektiver set i den nøgne virkelighed i dag, i videnskabens klare lys og ikke som fantastiske tanke-spind. Man undres og skræmmes på samme